

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני ד' אב תשפ"ב | דף היומי בבלי: כתובות כו | דף הכולל: כתובות סו.
דף היומי בהלכה: מ-אות ה' עד אות ט'.
מוסר: שמירת הלשון - פרק י' ואמרו חז"ל' עד סוף פרק י'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער יחוד המעשה פרק ה' 'על כן היזהר שלא תטעה' עד 'וכאשר יתיימשך ממך היצר..מצד אהבת השבח'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"ויתרתי ושילמתי" – סיפור מדהים | החטטנות שהצילה | בעלי התשובה מפשיטאן | ואיך מתמודדים עם האתגר של "ילדי האש"? | 2456

על דא ועל הא

אמרתי לשכן: אתה צודק במאה אחוז! אבל בבקשה,
תרשה לי רק להסביר לך את הצורך העצום שיש לי בסוכה
הזאת, ואם גם אחר-כך תבקש שאפרק אותה - אעשה
זאת מיד! השכן הקשיב למה שאמרתי ו... החליט לוותר!

אבל אם חשבתם שכבר שמעתם מה זה "שכן טוב" - אז תדעו שעדיין לא התחלתם לשמוע!

חשבתם שכבר שמעתם מה זה "שכן טוב"? עדיין לא התחלתם לשמוע!

יום אחד הוא ניגש אלי ואומר שברצונו לתת לי 1,000 ₪. נדהמתי מהרעיון ורציתי להבין מה מסתתר מאחוריו... לא ארכו הימים והסוד התגלה: השכן הזה החליט לוותר מכל-הלב על ענין הסוכה - אבל מידי פעם התעוררה בליבו, בכל-זאת, תרעומת... כיון שכך קיבל על-עצמו שבלי נדר הוא יעניק לי 1,000 ₪. וכל זאת למה?!

ידוע יסודם של בעלי-המוסר, שככל שאתה מעניק יותר, כך אתה גם אוהב יותר. חשב לעצמו השכן: אם אעניק לבעל הסוכה סכום כסף משמעותי, ממילא גם התרעומת תישכח מליבי!

איפה מוצאים אנשים כאלה???

מי כעמך ישראל!

אספר לכם את שבדידי הווה עובדא - כך פותח שולח הסיפור שיחי' (שמו שמור במערכת).

בחג הסוכות האחרון, תשפ"ב, בניתי סוכה בחצר הבנין. לאחר החג רציתי להשאיר את הסוכה עומדת, כדי שתשמש עבורנו בינתיים מעין מחסן (הצפיפות. אתם יודעים). אמנם, הסוכה הסתירה חלון של שכן... כמובן מאליו, השכן צדק לחלוטין כאשר ביקש לפרק את הסוכה!

במצוקתי כי רבה ניגשתי אל השכן ואמרתי לו: אתה צודק במאת האחוזים. עלי לפרק את הסוכה, אך יחד עם זאת תרשה לי בבקשה להסביר לך את התועלת העצומה שיש לי מנוכחות הסוכה. אם גם לאחר מכן תבקש שאפרק אותה, כמובן שאעשה זאת באופן מייד.

השכן הקשיב למה שאמרתי ו... החליט לוותר!

**"אינך צריכה לטרוח ללכת אל הרב", קבעה מרת ברגמן נחרצות.
 "זה עתה הייתי אצלו והוא פסק כי החמין מותר באכילה".
 מרת ריבלין כמעט ושבה על עקבותיה, אך לבסוף החליטה
 להמשיך בדרכה ולשמוע מפיו הרב בעצמו את התשובה**

פשר הפסקים הסותרים של הגאון רבי שמואל סלנט ז"ע

הלא מעיסה זו לשה בעלת הבית את הכופתאות שהוכנסו לתוך החמין המיועד לסעודת שחרית, ואם כך מה דינו של החמין? האם נאסר הוא באכילה? אם חלילה כך הדבר, תיאלץ המשפחה לוותר בשבת זו על החמין.

מרת ברגמן שירכה את רגליה, למרות עייפותה, לעיר העתיקה, אל בית רבה של ירושלים הגאון רבי שמואל סלנט, מתוך תקווה להספיק לשוב לביתה עוד קודם שבעלה יחזור מבית הכנסת. מיד כשנכנסה לבית הרב, פנתה אליו והציגה בפניו את השאלה שהתעוררה. שמע הרב את הפרטים ופסק: "החמין כשר ללא חשש ופקפוק".

מצב רוחה התרומם בבת אחת. אין היא זקוקה לזרוק את החמין לפח האשפה. העניות ששררה בירושלים באותה תקופה - מן המפורסמות היא, ובבית משפחת ברגמן ברוכת הילדים על אחת כמה וכמה. היא עזבה את ביתו של הרב ומיהרה לביתה.

תוך כדי הילוכה ברחוב המוליך לשכונת "מאה שערים", פוגשת היא את שכנתה מרת ריבלין העושה אף היא את דרכה לבית רבה של ירושלים. התברר שגם אצל משפחת ריבלין אירע מקרה דומה, וה'חלה' שהופרשה כדין אבדה בעיסה.

סיפרה לה מרת ברגמן, כי בדיוק הרגע שבה היא מבית הרב אשר פסק לה כי החמין מותר באכילה. "אין לך צורך לשאול אותו" קבעה בנחרצות. מרת ריבלין כמעט ושבה על עקבותיה, אך לבסוף החליטה לעשות את שארית הדרך שנותרה לה אל בית הרב, ולשמוע מפיו תשובה לשאלתה.

והנה לתדהמתה, לאחר שהרב שמע את שאלתה, פסק לה שהחמין שלה אסור. בהיותה בעלת אמונת חכמים גדולה, לא חפצה להתפלפל עם הרב ולשאול מה נשתנתה קדירת החמין שלה מזו של שכנתה, אך משהגיעה לביתה מיהרה לספר לבעלה את דבר פסקיו הסותרים של הרב.

בעלה, רבי יהושע ריבלין, לא הסתפק לרגע כי פסקו של הרב אמת ויציב, אך אמר בלבו, שמא לא הציעה אחת הנשים את שאלתה כהוגן לפני רבה של ירושלים, ועל כן יצאו מכבשונו פסקים הנראים כסותרים. מן הראוי, אפוא, ללכת לביתו של רבי שמואל סלנט ולברר את הדבר. מי יודע, אולי לאחר ליבון הדברים יתברר שקדירתו כשרה ובכך ימנע מהם ביטול של עונג שבת.

אך סיימו רבי יהושע ובני ביתו את סעודת השבת, יצא בעל הבית אל בית הרב. רבי שמואל קבלו בסבר פנים יפות, ועוד קודם

וְאֶצְנֶה אֶת שְׁפִטְיָכֶם בְּעַת הַהוּא לְאֹמֹר שְׁמַע בֵּין אֲחֵיכֶם וּשְׁפִטְתֶּם צְדָק בֵּין אִישׁ וּבֵין אָחִיו וּבֵין גֵּרוֹ (א', ט"ז)

ופרשי"י ע"פ הספרי: "ואצוה את שפטיכם" - אמרתי להם הווי מתונים בדין. אם בא דין לפניך פעם אחת שתיים ושלוש, אל תאמר כבר בא דין זה לפני פעמים הרבה, אלא היו נושאים ונותנים בו". בפסוק זה מזהירה התורה את החכם היושב לדון בענייניו של פלוני, מפלפל ודן בעומקה של הלכה, מביא ראיות וסברות לדבריו, ולבסוף מוציא פסק דין מתחת ידיו. והנה למחרת בא אליו מאן דהו עם מקרה דומה. באה התורה ומצווה, שעל החכם להיכנס שוב לעומק הדין מחדש, ולא להסתמך על פסק הדין שכבר עמל עליו. כך עליו לנהוג בכל פעם כשבא לפניו נידון דומה.

ולכאורה יש להבין: מדוע יש צורך להיכנס בכל פעם לעובי הקורה ולדון בשאלה מחדש? מאחר וכבר דן בדבר באריכות, ועיין בו היטב עד שהגיע לפסק מוחלט, האם לא די לפסוק על פי אותו פסק שכבר התלבן היטב בי מדרשא?

את התשובה נבין על פי המעשה הבא:

ליל שבת חורפי. אשה לבושה בגדי שבת דופקת קלות על דלת ביתו של רבה של ירושלים, הגאון רבי שמואל סלנט. "אפשר להכנס" נשמע קול נעים ממעמקי הבית. בביישנות אופיינית פתחה את הדלת ונכנסה פנימה.

ראשיתו של המעשה החלה כמה שעות קודם לכן. אותו יום ששי בבית משפחת ברגמן, משפחה בעלת ארבע עשרה נפשות, לא היה שונה מקודמיו. ידיה של עקרת הבית היו מלאות עבודה עד לעייפה. ההכנות לשבת מלכתא החלו כבר יום קודם לכן בשעות אחר הצהריים - עת לשו את העיסה לצורך אפיית החלות למחרת. מעיסה זו גם נעשו הכופתאות (קניידלאך) לחמין. הכנות אלו היו מסתיימות בדרך כלל עם השמע קול צפירת השופרות המבשר על כניסת השבת.

באותו יום שישי קצר, כאשר בעלת הבית הדליקה סוף סוף את הנר והתיישבה חסרת אונים לאחר עבודת היום המפרכת, נזכרה לפתע כי שכחה לשרוף את ה'חלה' שהפרישה מהעיסה, שהרי כידוע, בימינו, שאין לכהן אפשרות לאכול את החלה, נוהגים לשרוף אותה.

היא החלה לחפש אחרי העיסה האבודה, ולאחר דרישה וחקירה התברר, שאחת מבנותיה הקטנות שיחקה בחתיכת העיסה שהופרשה, וצירפה אותה לעיסה הגדולה. כעת עלתה השאלה,

רבי שמואל סיים את הסברו, והפציר ברבי יהושע ריבלין שיבואו הוא וזוגתו למחר לביתו, לאכול מן החמין שהוכן לו. "יש לי די והותר, גם עבור אורחים נכבדים שכמותכם" טען, ונפרד מהם בברכת שבת שלום.

ואנו על פי דרכנו למדנו, כי הרב יכול לפסוק למאן דהו שבא לשואלו פסק מסויים, ואילו חברו יקבל ממנו תשובה אחרת לגמרי על שאלה דומה. משום שכאשר הרב בא לפסוק לשואל, הוא לוקח בחשבון את מכלול הנסיבות והגורמים, ולפעמים שינוי של פרט קטן מוביל לתשובה שונה לגמרי.

ומכאן תשובה לשאלה בה פתחנו:

התורה הקדושה מצוה עלינו לדון בכל פעם מחדש בנידון שבא לפנינו, ולא לומר 'כבר בא דין זה לפני פעמים הרבה', משום ששינוי של פרט קטן במקרה שהובא, יכול לשנות לחלוטין את הפסיקה. "ואצוה את שפטיכם" הוו מתונים בדין. גם אם בא דין לפניך פעם אחת שתים ושלוש, היו נושאים ונותנים בו, וכך לא תבואו חלילה לידי מכשול.

(מתוך הספר 'למדך' - דברים)

סיפק בידו של רבי יהושע לפצות את פיו, נענה לו רבי שמואל: "ידעתי, כי תיפלא בעיניך הסתירה בין שני פסקי הדין שפסקתי באותה שאלה. אך פשר הדברים כך הוא: שכניך הם משפחה ברוכת ילדים המונה ארבע עשרה נפשות בלי עין הרע. אם נוסף לכך את העניות השוררת בביתם, והעובדה שבקושי רב מצליחים הם לגייס כדי צרכם להוצאות השבת, נבין אל נכון שכאשר עקרת הבית אופה את החלות, נוהגת מן הסתם להפריש חלה בשיעור מצומצם. מאידך גיסא, כשהיא מכינה את החמין לכבוד שבת, הרי עליה לדאוג שכל בני המשפחה יאכלו כדי שבעם, ומכיון שבשבת בבוקר כבר אינם טועמים ממנת הדגים הזעומה שקנו לכבוד שבת, בהכרח שבחמין שלהם יש שיעור די והותר כדי לבטל את שיעור החלה הקטן שהפרישה מן העיסה.

"אתם לעומת זאת, כבר השאתם בשעה טובה ומוצלחת את כל צאצאיכם, וכיום בביתכם מתגוררים אתה ורעייתך בלבד, מצבכם הכלכלי ב"ה שפיר, כך שעקרת הבית בודאי הפרישה חלה בשיעור גדול. לעומת זאת החמין שהיא מכינה לשבת בודאי הוא בשיעור קטן כדי מאכל שניכם בלבד, וממילא אין בו כדי לבטל את שיעור החלה".

ענינא דיומא - תשעת הימים

'משנכנס אב': אכילת בשר ושתיית יין - מה אסור ומה מותר?

מדריך הלכתי מעשי | הרה"ג רבי יצחק יעקב פוקס שליט"א

נוסכו על גבי המזבח). מעט יין כדי להירדם כשאין כדור שינה - מותר (שדי חמד).

יוצאים מן הכלל באיסור בשר ויין:

- חולה ר"ל, מחלים, וחלוש - מותרים בבשר, ואם די להם בעוף - יעדיפו עוף (רוב הקרבנות מן הבקר).
- מעוברות ומיניקות - מותרות בבשר עוף עד ז' באב וכן יולדת תוך שלשים ללידה - מותרת בבשר.
- קטנים - לדעת המשנ"ב אין להאכילם בשר. אך הביא בשם החיי אדם שאין להחמיר בקטנים לפני גיל מצוות, אלא בשבוע שחל בו [ולעניין זה, השנה, אין שבוע שחל בו - ראה פסקי תשובות ו, עמ' פ"א]. ואף למחמירים: המנהג למעשה: שעד גיל חינוך 6-7 אין לאסור (דעת הגרי"ש אלישיב זצ"ל שו"ת דברי יציב לאדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל או"ח ב, רלו וספר חנוך לנער להגר"י בלוי זצ"ל כ"א, הערה ה).

לדעת הגר"ע יוסף זצ"ל - בשר שנשאר משבת מותר לקטנים אף שהגיעו לגיל חינוך. ולגר"ש אלישיב זצ"ל - לילדים שהגיעו

אכילת בשר ושתיית יין:

לבני אשכנז: האיסור מכניסת ר"ח (ליל א' באב), ויש להפסיק אפילו באמצע השניצל, פרט לנוהגים בכל ר"ח באכילת בשר (דרכי חיים ושלוש). לבני ספרד: מלמחרת ר"ח (ב' במנחם אב), השנה, כמובן, מיום ראשון ג' אב - בן איש חי ושו"ת יחוה דעת ג, טל.

סיבת האיסור: בטלו קרבנות, בטל ניסוך היין, ולא משום אבלות (אבל ר"ל מותר בבשר ויין, "תנו יין לאובד וגו'"), ומכאן הלכות רבות להלן.

איסור אכילת בשר כולל: בקר, עוף, ואפילו תבשיל שנתבשל עם בשר ואפילו רק מרק צח - אסורים. דג ומאכלים בטעם בשר (טבעול) - מותרים. נפלה חתיכת בשר בתבשיל - אם יש פי שישים מותר התבשיל.

איסור שתיית יין כולל: מיץ ענבים, מיץ צימוקים, תבשיל או עוגה שיש בהם יין. אם טעם היין מורגש - אסורים (דעת הגרי"ש אלישיב זצ"ל, שלא כהט"ז), אבל משקה בטעם יין - מותר. מותרים בשתייה: ויסקי, קוניאק, ליקר, ערק, וודקה וכדומה (לא

לגיל חינוך (6-7) אף בנשאר משבת, אין להאכילם, רק עוף או תבשיל של בשר.

ד. הטועה וברך על בשר או יין - יטעם מעט (שדי חמד ושבת הלוי).
ה. סעודת מצוה: מראש חודש עד שבוע שחל בו - כל המשתתפים מותרים. משבוע שחל בו - מותרים בעלי השמחה, קרוביהם ועוד עשרה וכן הנשים אם מוזמנות תמיד לשמחה כזו, אך אסור לשלוח הביתה.

מהי סעודת מצוה: ברית מילה (אפילו שלא בזמנה), פדיון הבן (אפילו נדחה), ובעלי הברית מותרים בכל הסעודות באותו יום (התעוררות תשובה); בר מצוה (ביום שהגדיל או כשהחתן דורש

- חיי אדם).

ו. סיום מסכת: אם רגילים לעשות תמיד סיום בסעודה. סיום לעניין זה: ספר במקרא (ישועות מלכו עשה סיום במוצאי ת"ב על איכה), מסכת משניות (לגר"ע יוסף זצ"ל אם למד שלא בעיון - יעשה לעצמו בלבד), כולל אבות דרבי נתן או מסכת סופרים אבל לא מסכת דרך ארץ - מהרש"ם. סדר משניות - אפילו לא בעיון; מסכת בבלי או ירושלמי וכן המסיים חיבור ספר.

כשמסיימים במחנה או קייטנה - מותרים כולם בבשר (קיצור הלכות בין המצרים לגר"מ פיינשטיין זצ"ל (הסכמת הגרש"ז אויערבך זצ"ל). אבל לא יוזמים סיומים לשם כך.

חנוך לנער

הם לא זקוקים לגפרורים כדי 'להידלק', זה האופי שלהם. מה המקום שלנו כהורים במעגל המשפחתי שסביב ילדי האש? איך מנתבים אותם לאפיק החיובי, ומה עושים כשהם מתפרצים?

"ילדי האש" - מאמר שישי בסדרה מאת המחנך הרב פנחס ברייער שליט"א

שייך על עצמו מעבר למסגרת הלימודית שבכיתה. נבין שמנוע של מטוס סילון המורכב על אופנוע עלול להיות מסוכן. אם יש מנוע סילון ויש יכולות, אז קדימה, שיתקדם. האתגרים, האש והלחץ עושים לילדים האלו טוב. הם חיים כשיש להם אתגרים, ומתפרקים כשהמנוע עובד על ריק. ברור שכל זה עובד רק אם זה בא מצידו של הילד, ולא בהנחתה בכוח.

אם יש פער בין המרץ לבין הכישרונות, נחפש אפיקים אחרים לניתוב המרץ. ניתן לילד המון תפקידים בבית, נלמד אותו לתקן, לארגן, לערוך קניות - בעיקר מטלות הדורשות כוח ואנרגיה. כך ירגיש הילד שהוא ממצה את עצמו בצורה חיובית. זה דורש מאיתנו המון מחשבה, איך לאתגר את הילד בעשייה חיובית מצד אחד, ומנגד - לא להפוך אותו לעסקן. כל ניסיון לדכא ולהרגיע מועד לכישלון. כשמדובר באופי מובנה - הרי זו התערבות במעשי בראשית. אם חלילה ניסיון כזה יצליח, התוצאה תהיה ילד דיכאוני, קצוץ כנפיים, שלא יאמין ביכולותיו גם בעתיד.

קופץ, תוסס ו-מתפרץ

ילדי ה'אש' מועדים להתפרצויות. הם יודעים לכעוס, להתעצבן, ובמצבים גרועים אף יותר מזה. בעצם, ההתפרצויות אצל ילדי האש ילחיצו אותנו פחות מאשר אצל ילדים אחרים, מאחר שזה מאפיין אותם כחלק מהאופי (ברור שנבדוק האם אין כאן משהו עמוק יותר). זו צורת התגובה שלהם. מה שכן חשוב מאוד - ללמד את הילד שגם כשכועסים יש

הפעם נתמקד באופי המסמל אש; ילדים שהם אש, והכול סביבם גועש ורועש. נלמד ממה זה נובע, ואיך להתייחס להתפרצויות ה'לבה' מליבם.

כאשר גם ההורים הינם טיפוסים תוססים, האופי הזה מוכר להם, אך כאשר נולד ילד 'אש' במשפחה שקטה ורגועה זה אתגר ממש.

האדם מורכב מארבעה יסודות: אש, עפר, רוח, מים. אלו השורשים לכל המידות, אצל כל אדם יש יסוד דומיננטי ויסודות פעילים פחות. כשמבינים את העניין מסתדרות לנו תופעות והתנהגויות רבות.

אש היא כוח נפלא. באש אנו מתחממים, מבשלים ואופים. אך כשאש יוצאת מכלל שליטה היא הרסנית, שורפת ומכלה כל חלקה טובה. כל כלי הנשק בעולם מבוססים על אש... כך לענייננו: כשהאופי מנותב כראוי הוא כוח אדיר, אך כשהוא יוצא מכלל שליטה זה מסוכן.

ילדי אש יהיו מלאי שאיפות ורצון להתקדם. הם יזמתיים מאוד, כאש השואפת תמיד כלפי מעלה. אך כשכוח זה אינו מנותב לטוב הם יהיו כעסנים, גאוותנים ונקמנים. כך שהעניין אינו טוב או רע, רק עניין של ניתוב.

כמובן, יש מצבים שדורשים התערבות מקצועית ולפעמים גם טיפול, והם נושא לכתבה בפני עצמה. כאן נעסוק בילדי אש 'רגילים'.

ילד תוסס-אש זקוק לתנועה רבה. נעודד אותו ליזום, לפעול, וכאן נשים לב למרכיב הכישורים של הילד. אם במקביל הוא מבורך בכישרונות, נאתגר אותו בחלק הלימודי: שייבחן, שיעמיק,

כללים. אין ביטויי גנאי, אין הרמות ידיים, אין טריקות דלתות. העובדה שהוא עכשיו במצב מסוים אינה מאפשרת הכול. ברור שבזה אנחנו חייבים להוות דוגמה אישית. ילדים הרואים הורים שגם כשהם כועסים הם תחת שליטה, מבינים שהעובדה שאני עצבני... שהרגיזו אותי... שאני מתוסכל... אינה הופכת אותי ל'מעל החוק'. הנה, גם אימא כעסה, אבל היא שלטה בעצמה. חשוב מאוד לשים לב לעניין כשהילדים קטנים, כי כשילד מתרגל לאבד שליטה קשה לו מאוד בהמשך לאפס את עצמו. אני יודע שיש הורים המסנגרים על הילד המתפרץ, בטענה שהוא מסכן, אינו שולט על עצמו... להם חשוב להבהיר שגם הכועס מסוגל לשלוט; עובדה שרוב האנשים בעולם, גם בשעת כעס לא יגרמו בסביבתם לנזקים כספיים או לפגיעות גופניות כאלו שידרשו מהם לשלם מחיר... כל אדם מחליט בתת המודע עד כמה מותר לו להתפרק בשעת כעס, ומהו הגבול. אם אנחנו, כהורים, נציב גבולות ונגיב: אני מבין שאתה כועס, תירגע, בבקשה, אבל בבית שלנו יש כללים גם להתנהגות בשעת כעס - ילמד הילד לרסן את עצמו. ילדי האשנוטים להסתבר. הם סוערים על גבול האימפולסיביות; לפעמים במעשי משובה, ופעמים רבות בדיבורים כחוצפה, פגיעה וכדו'. כהורים, חשוב מאוד לעמוד מהצד בזמני מעידה, לא לסדר להם את העניינים! זה רק יגרום להם למעוד שוב, כי הנה, אבא או אימא דיברו... ביקשו סליחה... הבטיחו... והנה, הכול הסתדר... כאן עלינו לגלות איפוק. לעמוד מהצד ולתמוך, לכוון איך לצאת מהפלונטר, אבל בשום פנים ואופן לא להתמודד במקום הילדים. כשהם משלמים מחיר על מעידות הם לומדים לשלוט, וכשלוומדים בקטן לא מגיעים למעידות גדולות. כשהכועס הינו ילד שקט ורגוע בדרך כלל - זה עניין אחר, וזה צריך להדליק אצלנו נורות. ילד עצבני מאותת על קושי. זה יכול להיות ילד דחוי, מאוכזב או מקנא, ובקיצור - ילד הצועק: לא טוב לי.

מבינים אותך, מכוונים אותך

כדי להבין יותר את מה שעובר על הילד ולהעניק לו כוחות, אנו נדרשים להקדיש לו זמן איכות הורי, פרטי. לשחק, לצייר, לפטפט, לטייל - אבל רק איתו. שירגיש חשוב. שירגיש אהוב. גם ללא דיבור על הכעסים שלו, בעצם זמן האיכות עימו אנחנו מרגיעים אותו, ממלאים אותו מבפנים.

באופן טבעי, ילד מתפרץ וכועס - מכעיס, מעצבן ומזמין ביקורת. עלינו להבין שהילד במצוקה; כעס וביקורת לא ירגיעו אותו, רק יחריפו את המצוקה. לכן נדגיש שוב ושוב שאנחנו מבינים שהוא כועס, לחוץ, כאוב, ונשמח לעזור לו, ונקפיד שהסגנון שלנו יהיה סמכותי, מאופק ומכובד.

כשאנו כועסים על ילד כועס אנחנו מוסיפים שמן למדורה, ובעצם משדרים לילד לחץ מהמצב שהוא יצר, בעוד כשאנו תחת שליטה אנחנו עוזרים לו להירגע.

חשוב למצוא זמן רגוע, זמן איכות שבו נלמד את הילד איך לבטא תסכול או חוסר שביעות רצון תחת שליטה. נסביר לו את הפתגם הידוע: 'כשאתה צועק שומעים אותך, אבל כשאתה מדבר מבינים אותך'. אפשר לשאול אותו באותו זמן נעים של שיחה, מהי לדעתו הדרך הטובה להתמודד עם כעס? אפשר לשאול אותו איך הוא מרגיש בזמן כעס, ומה יעזור לו להירגע? אפשר גם לשתף ב'טריקים' שלנו להרגיע את עצמנו. לרוב, התערבויות כאלו שאינן בזמן אמת של כעס מסוגלות להועיל, לתת כלים, ולצמצם משמעותית את כמות ואיכות הכעסים של הילד.

ילד כעסן הוא ילד סובל... דווקא הוא זקוק ליותר חום, יותר אמפתיה והכלה. ככל שנהיה סבלניים ומכילים יותר, תיעלמנה ההתפרצויות. זה לא יקרה ביום, אבל בסבלנות, חום ורוך זה יקרה בס"ד.

אגב, במקרים מסוימים ילד הופך לכעסן פשוט מחוסר ברזל או ויטמינים מקבוצת 'בי', ולכן כדאי לבדוק גם את התחום הזה.

יהלומים מגדולי ישראל

המחזה שעשע מאוד את אותם אנשים, והם החלו להתלוצץ ביניהם ולחקות את תנועותיו של הרבי. מקורבי הרבי הזדעזעזו מאוד ורצו לגרשם מהמקום, אך הרבי סימן להם בידיו שלא יעשו דבר...

בעלי התשובה מפשיטיאן

היו אנשים פשוטים ועמי הארץ. הם לא נמנו כלל על קהילות החסידים, ורבים מהם לא ראו מעולם אדמו"ר חסידי ולא הכירו את הליכות החסידים. בימי הקיץ שנת תרנ"א, הודיע כ"ק מרן מהר"י מבעלזא

העיר פשיטיאן שבמדינת סלובקיה, נודעה מאז ומקדם כעירת נופש ומרפא, בגלל המעינות והמרחצאות הרבים שבה אשר מימיהם ידועים בטיבם ובסגולתם לרפואה. בפשיטיאן כיהנו ברבנות רבנים חשובים, אך רוב אנשי הקהילה היהודית

וכבר זכו לקבל דעת נכונה, בתוככי לבם רצו לעשות תשובה ולהפסיק במעשי הליצנות, אלא שמידת הגאווה גרמה לכך שהמשיכו במעשיהם, כי התביישו מחבריהם שצפו בהם

... תוך כדי השיחה נפתחה הדלת. מי נכנס פנימה? אותם אנשים, שלפני דקות אחדות עשו צחוק, נכנסו כעת אל הקודש פנימה ברגליים כושלות ובפנים מבושות. בצעדים איטיים ניגשו אל מרן מהר"י וביקשו מחילה. "אנו מתחרטים על חוסר הכבוד שנהגנו ברבי ובחסידיים", אמרו בשפה רפה.

מרן מהר"י זי"ע מחל להם בסבר פנים יפות, וקירבם בדברי נועם. ומני אותו רגע - חל בהם מהפך אדיר! אנשים אלו נהפך לבם בקרבם. הם החלו להסתובב באכסניית מרן מהר"י, השתתפו בתפילות ובשולחנות, אכלו שיריים והקשיבו לדברות הקודש, כאילו היו 'בעלזער חסידים' מאז ומקדם. היתה זאת מהפכה שאיש לא היה יכול לחלום עליה!

ויהי היום, כאשר ביקש מרן מהר"י לנסוע חזרה לביתו שבבעלזא, נכנסו אותם אנשים אל הקודש פנימה וביקשו שוב מחילה על מעשיהם הראשונים, והוסיפו ואמרו: "ברצוננו שהרבי יורה לנו דרך תשובה להתקרב כראוי אל אבינו שבשמים".

הורה להם מרן זי"ע: "התשובה שלכם תהיה בכך שתמשיכו להחזיק את הקשר שנרקם כאן בינינו וביניכם, ושתבואו בעתיד לבקר אצלנו בבעלזא!"

בשמחה רבה קבלו את דרך התשובה שהורה להם מרן זי"ע, ועוד באותה נסיעה מפישיטאן לבעלזא החליטו להצטרף אל פמליית מרן ונסעו ללוותו לבעלזא. ואכן, לימים היו נוסעים לבעלזא תמידים כסדרם, להסתופף בצל הקודש. אט אט למדו את דרכי החסידות, והתעלו מעלות רמות בתורה וביראה טהורה.

(גיליון 'עולם של תשובה' - בעלזא)

זי"ע במפתיע לגבאים: "ברצוני לנסוע לנפוש בעיירת המרחץ פישטיאן". החלטה זו עוררה תמיהה, כי מעולם לא נסע מרן מהר"י זי"ע לעיירה זו, אך הגבאים צייתו לפקודת הקודש, ארזו חבילות ויצאו לדרך.

מרן מהר"י זי"ע ופמלייתו הגיעו לעיר, אל בית האכסניה אשר הוכן מבעוד מועד. באחד הימים, כאשר מרן ופמלייתו עמדו באמצע התפילה, עברו כמה מיהודי העיר ליד חלון בית האכסניה. האנשים הללו היו פשוטים וגסים, מצבם הרוחני לא היה הכי טוב. כששמעו קול תפילה חסידית נעמדו ליד החלון והביטו במחזה שנגלה לעיניהם. הם הכירו תפילה שנאמרת בקול חלוש וישנוני, אבל תפילה חסידית, הנאמרת בקול רם עם כל ההתלהבות, כאשר בכותל המזרח עומד רבי אחוז שרעפי קודש, כזאת לא ראו. המחזה שבעיניהם היה תמוה שעשה אותם. הם החליטו לעשות צחוק וליצנות, והחלו לחקות את התנועות שעשה מרן בשעת תפילתו - - - תוך זמן מועט נקהלו סביבם עוד אנשים, והללו המשיכו במעשי הצחוק הגסים.

מקורבי מרן זי"ע שהבחינו בנעשה בחוץ, הזדעזעו. הדבר חרה להם מאוד, והם רצו לצאת החוצה ולגרשם בכוח. אך מרן זי"ע שהבחין בכך סימן להם בידי הקדושות שיירגעו ולא יעשו להם דבר, אלא ימשיכו בתפילתם מבלי להתייחס אליהם.

בגמר התפילה, פנה כ"ק מרן מהר"י ד מבעלזא זי"ע אל אביו, מרן מהר"י, ואמר בצער: "כואב הלב לראות אנשים חסרי דעת כאלו, אשר אינם יודעים מהו רבי, ומה כוחם של הצדיקים תלמידי הבעל-שם טוב הקדוש..."

הרגיעו אביו הקדוש ואמר לו: "תאמין לי, בשעה שאמרת בתפילת שמונה-עשרה את המלים 'אתה חונן לאדם דעת...' התפללתי גם עליהם. באמת הם כבר התחרטו על המעשה שעשו

הסיפור היומי

יום אחד טיפס בני הפעוט על המחסן שעמד בחצר, כשלפתע קרס הגג והוא נפל פנימה. אני בעבודה, אשתי יצאה לקופ"ח, והבת הגדולה שהופקדה לשמור על הילדים יצאה לרגע לחברתה. ומי נשארה להשקיף על מצב העניינים? - ניחשתם נכון...

החלטנו שאין מה לעשות וצריכים לקבל באהבה למרות האי נעימות. שתקנו והמשכנו בחיים כרגיל בין הערה אחת לשניה. יום אחד טיפס בני בן השלוש על גג מחסן גינה גדול שהיה לנו בחצר, ולפתע קרס חלק מהגג והילד נפל פנימה. אני הייתי בעבודה, אשתי בדיוק לקחה ילדה אחרת לקופת חולים, והבת הגדולה, במקום לשמור על הילדים יצאה לכמה דקות לחברתה.

ומי נשארה להשקיף על מצב העניינים? - ניחשתם נכון, השכנה מלמעלה. התצפיתנית הקבועה...

שכנה כזו לא מוצאים כל יום... תמיד אמרנו שלא כיוונו מספיק בברכות השחר לבקש שכן טוב. היא מתגוררת בבניין ממול קומה מעלינו, אנו שואלים בבית 'מה השעה', והנה 'בת קול משמים' משיבה את השעה המדויקת...

לא פעם ולא פעמיים, הרגשנו שאנו חיים ללא כל פרטיות. היא אפילו לא טורחת להסתיר את יצר החטטנות, עם הערות יפות כגון: "ממש נהייתי לשמוע את שירי השבת שלכם ובמיוחד את הילד הזה ששר יותר יפה מכולם" ועוד הערות מגוונות. רק תדמינו ותנחשו, וזה נכון...

כעין מחסן? אילולי המשקיפה יכול היה הסיפור להסתיים אחרת חלילה.

מאז אותו מקרה, כשהיא עונה מה השעה אנחנו כבר צוחקים, ומודים לה' על חסדיו בזכות שמעולם לא צעקנו עליה. נ.ב. בדקתי את המזוזה של המבנה, ומעניין לציין שהאות 'ע' במילה 'בין עיניך' הייתה פסולה, והפציעה של הבן היתה בין העיניים שלו.

נלמד להרבות באהבת חיים שמציל מהחורבן גם בעת הזו.
(גיליון טיב הקהילה)

היא הזמינה אמבולנס, אבל לפני האמבולנס כבר הופיעה ניידת משטרה לחפש את האשמים ברשלנות. השכנה קלטה את המצב וקראה מהר לבעלה שיעודד כחובש בכיר, הם שלפו את הילד מהמחסן וניקו את הדם שירד במיוחד בין העיניים, כך שכאשר האמבולנס הופיע הילד כבר נראה במצב יותר טוב. למשטרה היא אמרה שזה הבן שלהם שנפל מהכיסא, ובכך נחסכה מאיתנו תסבוכת רצינית בזכות השכנה...

ועוד יותר מזה: מי היה חולם שהילד טיפס על גג ונפל פנימה? מי היה מעלה על דעתו לחפש שם במבנה של החצר שמשמש

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

מדוע התעקש הגר"י סרנא לקבל פרוטות לצדקה?

כתובות דף כו

מעשר

זמנו היקר, הרי לא על פרוטות אלו עומדת הישיבה! השיב להם רבי יחזקאל: "אמנם לא עליה עומדת הישיבה, ואולם מפת לחמה היבישה שחוסכת מפיה יום כדי לצבור את אותן הפרוטות להחזיק תורה, מחזיקה היא בזאת את העולם! (גיליון איש לרעהו)

מעשה באלמנה אומללה שהיתה טורחת להגיע כל ערב שבת לביתו של ראש ישיבת חברון - הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל והיתה גוזלת מזמנו היקר עבור כמה פרוטות בודדות שהיתה תורמת לישיבת חברון.

התרעמו בני המשפחה בפני ראש הישיבה: וכי לא חס הוא על

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורי משניות על מסכת
שביעית לתוכנית קניין שביעית

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

איך מחנכים את הילדים להיזהר מאיסור לשון הרע?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

בביאורים ומוספים מציינים, כי גם באופן שמותר ואף מצוה לספר לבניו בגנות אדם אחר, כגון שרואה באדם אחד שמוחזק במידה מגונה, כגון גאווה או כעס או שאר מידות רעות, או שהוא בטלן מתורה וכיוצא בזה, ורוצה להזהיר את בניו שלא יתחברו עמו כדי שלא ילמדו ממעשיו - כתב ה'חפץ חיים' לעיל (כלל ד ס"י) שמצוה עליו לבאר להם מדוע מספר בגנותו, כדי שלא יבואו לתמוה עליו שהוא סותר את עצמו, כי פעם אומר להם שאסור לספר בגנות אדם אפילו על אמת, ועתה הוא מספר בעצמו. ולא רק את הילדים חובה למנוע מלשון הרע, אלא אפילו את אביו ואמו, כפי שמביא ה'חפץ חיים' מדברי תנא דבי אליהו, וכותב כי "אם החריש להם, נענש הוא והם עבור זה בעונש גדול... אמנם יזהר שלא לומר להם שעברו על דברי תורה, אלא יאמר להם בלשון רכה ובדרך כבוד: 'אפילו אם הוא אמת, כתוב בתורה שאין לדבר דברי לשון הרע על חברו בכל גווני', וגם עוד שאר ענייני זכות על פלוני, עד שימנע אותם מזה".

אמנם אם משער שהוריו לא יקבלו ממנו כלל, אלא רק יגרום להם לכעוס עליו, כתב הגר"ח קניבסקי שעדיף שישתוק ולא יאמר להם דבר, שהגם שבדבר האסור מן התורה לא נאמר הכלל ש'כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע, כך מצוה על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע', מכל מקום זה דוקא אם דבריו משאירים בכל אופן איזשהו רושם, ולא באופן שרק מביאים את מי שמוכיח אותו לידי כעס.

ומלמד הרוצה לעורר את תלמידיו על חומרת איסור לשון הרע, כתב הגר"ח קניבסקי שאינו צריך להימנע מלהפליג בגודל האיסור אף שידוע שיש מתלמידיו שהוריהם הינם בעלי לשון הרע, ויתגנו ההורים על ידי זה בעיני בניהם. אכן יש להיזהר שלא לבזות את ההורים, וכפי שהורה החזו"א למורה ששאל כיצד יתנהג עם תלמיד בכיתו שהוריו מחללים שבת, שלעולם אין לבזות הורים בעיני ילדיהם.

בסעיף י"ג (כלל ח') בהגה"ה, מעורר החפץ חיים על "דבר שנכשלין בו הרבה בני אדם, והוא: כשהיצר מסיתהו להלעיג ולהתלוצץ מחברו הוא מפתהו גם כן שלא יאמר לו בפירוש הלעיג וההיתול ההוא, כי חברו ישיב נגדו בכפליים, וגם לא יהיה נחשב עבור זה לחכם בעיני השומעים, כי אם יתחכם להוציא את הדברים בלשון ערמה שלא תובן כוונתו רק אחר ההתבוננות, כדי שחברו יהיה נשאר בבזיון וכלימה כי לא יוכל להעזר מזה תכף, וגם כאשר יתפרסם הדבר יוסכם על ידי זה לחכם בעיני הכל". וכותב ה'חפץ חיים', כי "אם נבוא לחשוב את חשבון העוונות של המלעיג הזה, רבו מספור..." ומונה שם עוון ליצנות, אונאת דברים, מלבין פני חברו ברבים (אם היה ברבים) ועוד.

בסעיף יד מעורר עוד ה'חפץ חיים' על חובתו של אדם למנוע את בני ביתו מלדבר לשון הרע ולחנך אותם לכך כבר מילדותם. על גודל חשיבות הדבר מביאים בביאורים ומוספים מדברי ה'חפץ חיים' במקום אחר, שכאשר נתבונן היטב נמצא, שסיבת פרצת העוון המר של לשון הרע היא מחמת שכל אחד הורגל מנערותו לדבר מה שהוא רוצה באין מוחה, ואינו מעלה על דעתו אז שיש חשש איסור בדבר, ולכן גם בבגרותו כשנודע לו שיש איסור בדבר, קשה לו מאד לשנות את טבעו הנטוע בו מנערותו; לא כן אם היה האב מזהיר תמיד את בניו ומרגילם בזה מנערותם, ממילא היה דבר זה נטוע בנפשם מצד ההרגל, והיה קל להם אחר כך לגדור את עצמם לגמרי במידה הקדושה של שמירת הלשון".

אמנם העיקר הוא הדוגמה האישית, שבלעדיה כל דברי המוסר לא יועילו, וכפי שכותב ה'חפץ חיים': "וביותר יזהר את עצמו לעולם שלא ישמעו אנשי הבית מפיו שום דברי גנאי על חברו, כי אם הוא בעצמו יעבור על זה, לבד האיסור בעצמו... שוב לא יהיה לו שום פתחון פה למנוע אותם מזה, ועל פי הרוב תלוי הנהגת אנשי הבית בעניינים כאלו אחר הנהגת בעל הבית בעצמו".

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

האזינו להרצאות, שיעורים וסיפורים בענייני החורבן מיוחד לתשעה באב עכשיו בקו השיעורים של 'דרשו'

"כל המתאבל על
ירושלים זוכה
ורואה בשמחתה"

הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א

הגאון רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל

הגה"צ רבי אריה שכטר שליט"א

הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א

הרב שלמה לוינשטיין שליט"א

הרב מרדכי נויגרשל שליט"א

הרב מנחם שטיין שליט"א

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666 שלוחה (7/10/2)

מיקומה האופקי והאנכי של הרגל השמאלית באות ה'

ובנוגע למיקומה האנכי (מלמעלה למטה) של הרגל השמאלית - יש להקפיד שהמרחק בינה לבין גג האות לא יעלה על עובי הגג, אך אין לקרבה אל הגג, אלא להותיר רווח הניכר לעין. וכמו כן, יש להקפיד שתחתית הרגל השמאלית תהיה מקבילה במדויק לתחתית הרגל הימנית.

[לו, משנת סופרים, אות ה; ביאורים ומוספים דרשו, 4 ו 8]

באות ה', יש רגל שמאלית 'תלויה', כלומר, שאינה מחוברת לגג האות. מיקומה האופקי (מימין לשמאל) של הרגל השמאלית, הוא במקביל לקצה השמאלי של גג האות. ואם הרגל נכתבה שלא במקומה - יש לקצר את גג האות; או למחוק את הרגל ולכותבה מחדש, (בספר תורה, שבו אין פסול 'שלא כסדרן'). ובדיעבד, כאשר לא ניתן לתקן את האות - הריהי כשורה, ובלבד שהרגל נמצאת בתוך המחצית השמאלית של רוחב האות.

מה הורה רבי עקיבא איגר לעשות בספר התורה שנכתב עבורו?

לקיים את שתי השיטות, דהיינו, ליצור חתך ברגל האות, מתחת לשיעור האורך המינימלי הנדרש לאות ו'. ויש מרבתינו הקדמונים שכתב מעין זה - לעשות חתך אלכסוני דקיק בתחתית האות. ויש שסברו, שקטיעת האות היא רשות, ונהגו שלא לקוטעה כלל. ויש שכתב, שצריך ליצור חתך באמצע האות, באופן שמעל החתך תשאר צורת ה' בלבד, ואין הלכה כן.

[לו, משנת סופרים, אות ו; ביאורים ומוספים דרשו, 7]

על הפסוק שבפרשת פנחס: "לִכֶּן אָמַר הַנְּי נָתַן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם", אמרו חכמינו ז"ל, שהאות ו' שבמילה 'שלום' קטועה היא, כלומר, נכתבת בקטיעה. ונחלקו רבותינו בביאור הדבר: יש אומרים, שקטיעה זו היא חתך ברגל האות; ויש אומרים, שקטיעה זו היא הסרת חלק מרגל האות, כלומר, כתיבת אות ו' קצרה מהרגל.

ורבי עקיבא איגר, בנוגע לספר התורה שנכתב עבורו, הורה

מאילו אותיות מורכבת האות ח'?

לתקנה, אך בדיעבד, כאשר לא ניתן לתקנה, האות כשורה. ולדעת רש"י, צורת אות ח' בכתיבת סת"ם, היא כצורתה המקובלת בכתב המרובע המצוי - גג פשוט, ושתי רגלים, אלא שיש להוסיף כעין תג גדול בקצה השמאלי של גג האות. ולמעשה, יש לכתוב את האות ח' כשיטת רוב הראשונים, ולהוסיף את התג בקצה השמאלי, כשיטת רש"י.

[לו, משנת סופרים, אות ח; ביאורים ומוספים דרשו, 1]

לדעת רוב הראשונים, האות ח' בכתיבת סת"ם, מורכבת משתי צורות של האות ז', המחוברות באמצעות גג בצורת זווית, המכונה 'חטוטרט'. ובצורת ה'ז' הימנית, יש לעגל את הפינה הימנית העליונה. ועל פי הקבלה, בפרשיות התפילין, יש לעשות את הצורה הימנית באות ח' כצורת האות ו', ולא כצורת ז'; ויש חולקים. ואם האות ח' נכתבה באופן שהיא מורכבת משתי צורות האות ו', או מצורות האותיות ד' ו'ז', או מצורות האותיות ד' ו'ו' - חובה

* באות א' בכתובת סת"ם, יש לחבר את צורת ה"י הימנית לאיזור האמצע של הקו האלכסוני, ואת צורת ה"י השמאלית - לחלקו העליון של הקו.
* על גג האות ב' בכתובת סת"ם, ישנם שני 'עוקצים', הרומזים על בורא העולם: העוקץ השמאלי מרמז כלפי מעלה, אל השי"ת, והעוקץ הימני, הנוטה ימינה לכיוון האות א' שלפני האות ב' - מרמז על "ה' אחד ושמו אחד".
* מנהג הסופרים בכתובת האות ג', לשפץ מעט ימינה את הרגל הימנית של האות, כדי שהרגל השמאלית המחוברת אליה, לא תבלוט החוצה לשמאל.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר להסיר את חוטי הציצית מבגד הציצית?

הם עדיין כשרים - ולקשור במקומם חוטים שלמים, או להסיר חוטים ישנים ולקשור במקומם חוטים חדשים.
ונחלקו הפוסקים, אם בעת הסרת חוטי הציצית מותר לחותכם באופן שייפסלו, וכגון לגזורם במקום חיבורם לכנף הבגד, או שצריך להתיר את הקשרים והכריכות באופן שישארו שלמים.

[שו"ע טו, א, ומשנ"ב ג]

בגד ציצית שקשורים בו חוטי ציצית כשרים, אסור להסירם ממנו. אולם, אם הבגד אינו מיועד לשמש עוד כבגד של מצוה, וכגון שהתבלה, או שבעליו מעוניינים לחתוך את אחת מכנפותיו באופן שלא יהיה בן ארבע כנפות, או שבעליו מעוניינים למוכרו לגוי - מותר להסיר את החוטים.

וכמו כן, מותר להסיר את החוטים במטרה לקשור במקומם חוטים מהודרים יותר, או להסיר חוטים שנקרעו בחלקם - גם אם

הלוח היומי

ד' מנחם אב | רבי בן ציון ב"ר שלמה הלברשטאם הי"ד, מבאבוב, בעל קדושת ציון

ביום זה בשנת ג' אלפים תי"ד, בעליית עזרא, נשקלו הכסף והזהב והכלים שהביאו עמם מבבל לביהמ"ק (כמובא בעזרא ח' ל"ג).
בשנת ג' אלפים תכ"ח, נחמיה ואנשיו מעולי הגולה החלו לתקן את הפרצות בחומת ירושלים ונמשכה בנייתן 52 יום.

יארצייט:

ש"פ: רבי מנחם עזריה ב"ר יצחק ברכיה זצ"ל, מפאנו, בעל שו"ת רמ"ע מפאנו, עשרה מאמרות ועוד.
תר"ה: רבי יצחק ב"ר יוסף זצ"ל, מיאמפלי.

תרס"ב: רבי צבי מאיר ב"ר שלמה הכהן רבינוביץ זצ"ל, מראדומסק.

תרצ"ה: רבי רפאל ב"ר מרדכי אנקאווא זצ"ל, אב"ד סאלי ולימים אב"ד מרוקו, בעל תועפות ראם, קרני ראם, פעמוני זהב ועוד.

תש"א: רבי בן ציון ב"ר שלמה הלברשטאם הי"ד, מבאבוב, בעל קדושת ציון.

תש"ג: רבי יהושע העשיל ב"ר חיים שמואל הורוויץ הי"ד, מחנציץ-עלקוש.

תשס"ד: רבי שמעון נתן נטע ב"ר יעקב יצחק בידרמן זצ"ל, מלעלוב.

תשע"ז: רבי יחזקאל יוסף ב"ר שלמה בנימין אשלג זצ"ל, בעל מפתח הזוהר ופתח העיר.

להרעיש עולמות

הגאון המקובל רבי סלמאן מוצפי התבטא פעם ואמר: את כל הצער והיסורים שלנו בגלות אני מוכן לקבל, את הרדיפות ברוחניות ובגשמיות אפשר לסבול, אך הדבר הקשה מנשוא הוא צערה של השכינה, כי זה למעלה מכוחותי לסבול, ועל כך אני מוכן להרעיש עולמות.

(עולמו של צדיק עמ' 114)

נשתדל לזכור שהשכינה הקד' נמצאת בצער, ונרבה בתורה ובמעשים טובים
שהרי רק כך נוכל לגרום לשכינה הקד' מעט נחמה ולקרב את הגאולה

הדדע הדדע הדדע

מענה לשאלות ב'דף היומי בהלכה'
גם באמצעות הדואר האלקטרוני

ניתן להפנות לשאלות בסימן 'לב'
לכתובת daf5609000@gmail.com
והרבנים המשייבים ישתדלו לענות בהקדם לכל פונה

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il